

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 2018/2020
25.03.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић, Гордане Комненић, Бисерке Живановић и Весне Субић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., ББ из ..., ВВ из ..., ГГ из ..., ДД из ..., ЂЂ из ... и ЕЕ из ..., чији је зајединчки пуномоћник Миодраг Војновић, адвокат из ..., против тужених д.о.о. „М&В TRANS“, д.о.о. „М&В TRANS COOP“ и д.о.о. „М&В TRANS FRIGO“, сви из Новог Сланкамена, ЖЖ, ЗЗ и ИИ, свих из ..., чији је заједнички пуномоћник Душица Грба, адвокат из ..., ради стицања без основа, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 744/20 од 25.05.2020. године, у седници одржаној 25.03.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована ревизија тужилаца АА, ББ, ДД и ЕЕ, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 744/20 од 25.05.2020. године.

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужилаца ВВ, ГГ и ЂЂ, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 744/20 од 25.05.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужилаца ВВ, ГГ и ЂЂ, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 744/20 од 25.05.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Старој Пазови, Судска јединица у Инђији П1 138/2018 од 17.09.2019. године, одбијени су тужбени захтеви којима су тужиоци тражили да се обавезу тужена правна лица са туженим физичким лицима да солидарно сваком од

тужиоца појединачно плате одређене износе на начин и у висини ближе одређеној у изреци пресуде са законском затезном каматом на сваки износ. Обавезани су тужиоци да туженима накнаде парничне трошкове на начин и у висини ближе одређен у изреци пресуде, у року од 15 дана.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 744/20 од 25.05.2020. године, одбијене су као неосноване жалбе тужилаца и тужених и потврђена пресуда Основног суда у Старој Пазови, Судска јединица у Инђији П1 138/2018 од 17.09.2019. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужених за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиоци АА, ББ, ДД и ЕЕ су изјавили ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, а тужиоци ВВ, ГГ и ЂЂ су изјавили посебну ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. Закона о парничном поступку, ради разматрања правног питања у интересу равноправности грађана и уједначавања судске праксе.

Тужени су поднели одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду применом члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужилаца АА, ББ, ДД и ЕЕ није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. У образложењу ревизије се указује да је побијаном одлуком учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, међутим ова повреда поступка није разлог за изјављивање ревизије, како је то прописано чланом 407. став 1. тачка 2. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоци су обављали послове возача теретних возила у међународном транспорту, радећи у одређеним периодима код тужених правних лица, чији су власници тужени ЖЖ и ИИ, а законски заступник тужена ЗЗ. Уговорима о раду предвиђена је зарада у динарском износу и уплата је вршена на текући рачун запослених, а такође је регулисано да запослени имају право на дневнице за службени пут у иностранство. Приликом одласка на пут у иностранство запослени су добијали аконтацију у иностраној валути којом су покривали трошкове настале у току путовања, а по повратку је вршен обрачун трошкова. Разлику до пуног износа добијене аконтације тужиоци су задржавали, а на крају сваког месеца је вршен обрачун дневница у зависности од броја тура и превоза који је обављен, те је одузет износ од разлике примљене аконтације и трошкова, коју су тужени задржавали, а преостали износ је исплаћиван тужиоцима. Тужена правна лица су у целини исплатила тужиоцима припадајуће дневнице, што произлази из писаних изјава тужилаца да немају никаквих потраживања према послодавцу по основу динарских и девизних дневница. Тужиоци су имали отворене девизне рачуне и дали су пуномоћје оснивачима, односно законском

заступнику тужених правних лица за располагање средствима на девизним рачунима тужилаца. Тужена правна лица су на девизне рачуне тужилаца вршила уплате, а те износе су подизала тужена физичка лица, како би извршили обрачун дневница и трошкова за сваки службени пут тужилаца.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили тужбени захтев, ценећи да тужиоци немају потраживања у смислу неисплаћених дневница, јер су дневнице у целини тужиоцима плаћене.

По оцени Врховног касационог суда, потраживања тужилаца према туженима на име неисплаћених дневница – накнаде трошкова службених путовања у иностранство, је неосновано, зато што су свим тужиоцима после повратка са пута дневнице обрачунате и плаћене. Тужиоци су били власници девизних рачуна на која су уплаћивана новчана средства у страној валути, а овластили су тужена физичка лица да могу да врше уплате и исплате средстава на овим рачунима. Тужена физичка лица јесу подизала ова средства, стим што је на месечном нивоу вршен обрачун дневница за сваког тужиоца појединачно који им је плаћен „на руке“ у целини. Међутим, током поступка вештачењем је утврђено да су на ове девизне рачуне тужилаца вршене уплате и после две године од момента када је тужиоцима исплата дневница за конкретни службени пут била извршена. Тужбом се тражи да се тужиоцима плате процентуални износи који су уплаћивани касније на њихове девизне рачуне у знатно већим износима, тврдећи да је то новац који њима припада. Тачно је да су на девизним рачунима тужилаца уплаћивана средства у висинама већим од износа који је плаћен на име дневница, али то не значи да су све ове уплате биле намењене за исплату дневница тужиоцима, јер током поступка тужиоци нису доказали чији је новац и по ком основу био уплаћиван на њихове девизне рачуне, а овлашћења за ове трансакције су имала тужена физичка лица која су управо тужиоци овластили да располажу средствима са девизних рачуна. Тужиоцима је сваког месеца исплаћивана како зарада, тако и накнада трошкова за путовање у иностранство на начин и у висини у складу са договором који су имали са туженима. У овом поступку суд утврђује све чињенице и цени доказе које су доставили тужиоци само на околност да ли је тужиоцима плаћена накнада за службено путовање у иностранство (дневнице). Утврђено је да је тужиоцима ова накнада плаћена, а чињенице које се односе на то ко је вршио уплату на девизне рачуне тужилаца, када, зашто и у којој висини, као и када су овлашћена лица подизала ова средства са рачуна тужилаца, нису од утицаја на утврђење да ли је послодавац тужилаца плаћао дневнице у висини која је уговорена. Околности у вези новца који се налазио на рачунима тужилаца не може да буде предмет испитивања у овом поступку, имајући у виду да тужиоци потражују исплату средстава која су остварили својим радом код послодавца, а то је зарада и накнада трошкова путовања, који су тужиоцима плаћени. Између осталог, тужиоци су у свако доба могли да опозову овлашћење дато туженим физичким лицима на основу којих су ова лица располагала средствима са девизних рачуна, што тужиоци нису учинили. Зато на страни тужених нису испуњени услови прописани чланом 210. Закона о облигационим односима, јер имовина тужилаца, дневнице, нису прешле на било који начин у имовину тужених без правног основа, јер су тужиоцима плаћене накнаде за службени пут у иностранство.

Стога су неосновани ревизијски наводи да је побијаном пресудом погрешно примењено материјално право.

Осталим ревизијским наводима се оспорава правилност утврђеног чињеничног стања, што није разлог за изјављивање ревизије у смислу члана 407. став 3. ЗПП, а такође се у ревизији понављају жалбени разлози који су били предмет оцене другостепеног суда.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Чланом 404. став 1. ЗПП прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија (став 2).

У конкретном случају тужиоци ВВ, ГГ и ЋЋ су тражили исплату накнаде на име дневница за службено путовање у иностранство. Образложење побијане пресуде за одлуку о одбијању тужбених захтева тужиоца је у складу са постојећом судском праксом у тумачењу и примени материјалног права у вези члана 210. Закона о облигационим односима (тужиоци су дали пуномоћје – овлашћење туженим физичким лицима да са њихових рачуна врше уплате и исплате девизних средстава). По оцени Врховног касационог суда у овој парници нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужиоца у смислу члана 404. став 1. ЗПП, јер нема потребе за разматањем правног питања у интересу равноправности грађана. Осим тога, уз ревизију тужиоци нису доставили правноснажне пресуде којима је у идентичној чињеничној и правној ситуацији донета другачија одлука, што би било од утицаја на одлучивање о ревизији ради уједначавања судске праксе.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужилаца ВВ, ГГ и ЋЋ није дозвољена.

Чланом 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Према члану 441. ЗПП ревизија је увек дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, у овој врсти спорова дозвољеност ревизије се цени применом члана 403. став 3. ЗПП.

Тужба ради исплате по основу стицања без основа поднета је 30.10.2013. године, а вредност предмета спора за тужиоца ВВ, ГГ и ЂЂ (који нису јединствени супарничари) не прелази законски цензус за изјављивање ревизије који је прописан чланом 403. став 3. ЗПП, тако да је ревизија ових тужилаца недозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу трећем изреке.

**Председник већа - судија
Весна Поповић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**